

Θεολογική και Ορθόδοξη αναφορά στη σημασία του Σταυρού στη ζωή μας - Του Μητροπολίτου Ζιμπάμπουε Σεραφείμ Κυκκώτη

/ [Γνώμες](#)

Η σύνδεση του Σταυρού με την σωτηρία του ανθρώπου από τον Ιησού Χριστό κατέστησε τον Σταυρό σύμβολο θυσίας και προεικόνιση της Αναστάσεως. Έτσι, ο Σταυρός στον Χριστιανισμό αποτελεί το κατεξοχήν έμβλημα σωτηρίας.

Ένας από τους γνωστότερους υμνογράφους της Εκκλησίας μας, ο Άγιος Ανδρέας Κρήτης (τέλη 7ου - αρχές 8ου αιώνα), εκφράζοντας τη θεολογική σημασία του Σταυρού, όπως αυτή παγιώθηκε στη χριστιανική Παράδοση, τονίζει ότι ο Σταυρός αποτελεί την ελπίδα των χριστιανών, ότι είναι ο σωτήρας των απεγνωσμένων:

«...ο δωτήρ της υγείας, οδός προς αρετήν οδηγούσα...» (Ύμνος από την ακολουθία της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, P.G. 97, 1020).

Διά του Σταυρού εκδηλώνεται πλουσιοπάροχα στον κόσμο το πλήθος της αγάπης και της φιλανθρωπίας του Θεού. Γι' αυτό, το σημείο του Σταυρού στη λατρεία και στην υμνολογία της Εκκλησίας μας εξυπηρετεί ακριβώς την αναγνώριση αυτής της πίστεως εκ μέρους των πιστών. Η έναρξη και η λήξη κάθε λειτουργικής πράξεως ή τελετής —ακόμη και η πραγματοποίηση κάθε σημαντικού έργου στην προσωπική μας ζωή— σηματοδοτείται πάντοτε διά του σημείου του Σταυρού.

Η Σταυρική Θυσία ως Απολύτρωση από την Πτώση

1. Από τον Ατιμωτικό Θάνατο στη Νίκη κατά του Θανάτου

Ο Σταυρός συνδέεται άμεσα με την ιστορία της σωτηρίας του ανθρώπινου γένους. Από τον Αδάμ μέχρι και την εποχή της γεννήσεως του Ιησού Χριστού, οι άνθρωποι διέπραξαν μεγάλες αδικίες (αμαρτίες), καθιστώντας τους εαυτούς τους άξιους του πιο ατιμωτικού θανάτου. Και η πιο ατιμωτική μορφή θανάτου στις αρχές του 1ου αιώνα ήταν ο σταυρικός θάνατος.

Επειδή όμως ο Θεός έβλεπε ότι αν οι κοινοί άνθρωποι πέθαιναν επί του σταυρού θα έμεναν για πάντα νεκροί, από αγάπη προς εμάς φροντίζει να σταυρωθεί στη θέση μας ο αναμάρτητος και αθώος Υιός του. Έτσι, ως αθάνατος Υιός και Λόγος του Θεού, με τον θάνατό Του νίκησε τον θάνατο: «Χριστός Ανέστη εκ νεκρών θανάτω θάνατον πατήσας...»

2. Η Χάρη της Θεώσεως και η Αναγέννηση του Βαπτίσματος

Αυτό το επίτευγμα της ανθρώπινης φύσεως του Ιησού Χριστού πραγματοποιείται διότι η υπόσταση της Θεότητας του Λόγου προσέλαβε ατρέπτως, αχωρίστως, αδιαιρέτως και ασυγχύτως την ανθρώπινη φύση. Η πραγματικότητα της θεώσεως της ανθρώπινης φύσεως στο πρόσωπο του Υιού και Λόγου του Θεού, λόγω της ενότητας της ανθρώπινης φύσεως, δημιουργεί τη δυνατότητα σε όλους τους ανθρώπους που ακολουθούν τις εντολές του Ιησού Χριστού να γίνουν αδελφοί και αδελφές Του· να φθάσουν, δηλαδή, με τη χάρη του Θεού στην προσωπική τους κατά χάριν θέωση.

Αν με την πτώση του Αδάμ και της Εύας, λόγω πάλι της ενότητας της ανθρώπινης φύσεως, όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται με το προπατορικό αμάρτημα (που εκφράζεται ως ροπή προς την αμαρτία εξαιτίας της αμαυρώσεως του κατ' εικόνα Θεού), με το θείο Βάπτισμα ο χριστιανός απεκδύεται τον παλαιό άνθρωπο της

πτώσεως και ενδύεται τον νέον άνθρωπο, τον Ιησού Χριστό:

«Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε»

Γι' αυτό τα παιδιά, λόγω του προπατορικού αμαρτήματος, έχουν ενίοτε την τάση προς το κακό. Προτρέπουμε, λοιπόν, τις μητέρες την ημέρα του βαπτίσματος, με τη βοήθεια των αναδόχων, να μην αφήνουν από τα μάτια τους τα παιδιά τους, στρέφοντάς τα να επιλέγουν στη ζωή τους το καλό. Χώρις τη μητρική θυσία, τα πράγματα δεν εξελίσσονται ευνοϊκά για τα παιδιά.

Ο Σταυρός, διά της Σταυρώσεως του Ιησού Χριστού, από σύμβολο εξευτελισμού και ατιμώσεως γίνεται σύμβολο θυσίας, δόξας και τιμής, γίνεται το μέσο της νίκης κατά του θανάτου, γίνεται σύμβολο της Αναστάσεως.

Η Άρση του Προσωπικού Σταυρού και η Σύγχρονη Πραγματικότητα

Η ζωή του καλού χριστιανού είναι πορεία προς τη ζωή του Χριστού. Και αυτή η πορεία, για να φτάσει στην Ανάσταση, περνά απαραίτητα από την Σταύρωση του Γολγοθά. Γι' αυτό ο Ιησούς Χριστός, από αγάπη και ενδιαφέρον, μας παροτρύνει με σαφήνεια για το τι πρέπει να κάνουμε ώστε να σωθούμε από τον θάνατο και να γίνουμε κατά χάριν παιδιά του Θεού και άγιοι. Η πορεία προς τον Χριστό περνά απαραίτητα από τη Σταύρωση: «Τον Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, και την αγίαν σου Ανάστασιν δοξάζομεν».

Ο Ιησούς Χριστός μας παροτρύνει με τα λόγια του για το πώς να σωθούμε, όπως αναφέρεται στη περικοπή (Μάρκου 8, 34-36). Πρέπει δηλαδή «να πεθάνεις πριν να πεθάνεις, για να μην πεθάνεις όταν πεθάνεις». «Ο Ιησούς κάλεσε τότε τον κόσμο μαζί με τους μαθητές και τους είπε: «Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει το σταυρό του κι ας με ακολουθεί. Γιατί όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του θα τη χάσει· όποιος όμως χάσει τη ζωή του εξαιτίας μου και εξαιτίας του ευαγγελίου, αυτός θα τη σώσει. Τι θα ωφεληθεί ο άνθρωπος, αν κερδίσει ολόκληρο τον κόσμο αλλά χάσει τη ζωή του;»

Ο Σταυρός ως Πηγή Δύναμης και η Σύγχρονη Παγκόσμια Κρίση

Ανάλογα με το βαθμό που ο άνθρωπος ζει και συνειδητοποιεί την πραγματικότητα της Σταυρικής θυσίας του Ιησού Χριστού, βρίσκει και τη δύναμη, με την χάρη του Θεού, να ακολουθεί στη ζωή του με συνέπεια τις ευαγγελικές προτροπές.

Οι τραγικές στιγμές που ζει ο κόσμος με τον πόλεμο στη Γάζα, στην Ουκρανία και σε αφρικανικές χώρες, η υπάρχουσα παγκόσμια οικολογική κρίση, καθώς και η

πιθανή οικονομική κρίση, αποτελούν αφορμή να προσευχηθούμε περισσότερο για την κατάπαυση του πυρός και την έναρξη ειρηνικού διαλόγου, με γνώμονα τον σεβασμό και την εφαρμογή του Διεθνούς Δικαίου.

Αυτός είναι και ο καλύτερος τρόπος για να εορτάσουμε τα 81χρονα από τη δημιουργία του ΟΗΕ, του οποίου η ετήσια Γενική Συνέλευση έχει ήδη ξεκινήσει και θα ολοκληρωθεί στα τέλη Σεπτεμβρίου. Εκεί, μεταξύ άλλων, θα εξεταστούν σοβαρά θέματα που συνδέονται με προηγούμενες αποφάσεις οι οποίες ακόμη δεν έχουν εφαρμοσθεί. Οι αποφάσεις αυτές αφορούν την επικράτηση της παγκόσμιας ειρήνης, την ενίσχυση της παγκόσμιας ασφάλειας, την ευημερία των λαών, τον σεβασμό του Διεθνούς Δικαίου και τη συμμετοχή όλων στην αντιμετώπιση των προβλημάτων της Κλιματικής Αλλαγής και των μολυσματικών ασθενειών (πανδημιών) που απειλούν άμεσα την επιβίωση της ανθρωπότητας και το μέλλον του πλανήτη μας.

Κοινωνική Αλληλεγγύη και η Απειλή του Πολέμου

Μέσα στην οικολογική και οικονομική κρίση οφείλουμε να επιδείξουμε μια δυναμική κοινωνική αλληλεγγύη, με συνεχή και άδολη αγάπη, στηρίζοντας και προστατεύοντας ο ένας τον άλλον με πολλούς τρόπους. Το ίδιο ισχύει, φυσικά, και για την κοινωνική αλληλοστήριξη μεταξύ των λαών και των χωρών.

Οι συνεχείς καθημερινές σπατάλες σε εξοπλισμούς αποτελούν το μεγαλύτερο ρίσκο για την κατάρρευση της παγκόσμιας οικονομίας. Ο πόλεμος, εκτός από την απώλεια ανθρώπινων ζωών, καταστρέφει την παραγωγή και την πρόοδο, ενώ επιδεινώνει σε τεράστιο βαθμό τον κίνδυνο μιας ολοκληρωτικής οικολογικής καταστροφής. Κάθε μορφή εμπόλεμης σύγκρουσης στην εποχή μας μοιάζει με μια μεγάλη, επικίνδυνη φωτιά που προχωρά ανεξέλεγκτα· αν δεν παλέψουμε όλοι μαζί να τη σταματήσουμε, θα φτάσει και στα δικά μας σπίτια και θα καούμε όλοι.

Όταν οι άνθρωποι ενεργούν ερήμην της δικαιοσύνης και της φιλανθρωπίας του Θεού, οδηγούμαστε μαθηματικά στο ρίσκο της αυτοκαταστροφής. Όταν απουσιάζει ο Ιησούς Χριστός από τη ζωή μας, ξεσπούν πόλεμοι και αδικίες παντού —ακόμη και μέσα στην οικογένεια ή ανάμεσα στους κληρικούς— με αποτέλεσμα να κυριαρχούν φαινόμενα βίας. Το αυξημένο φαινόμενο της ενδοοικογενειακής βίας και η κατακόρυφη αύξηση των διαζυγίων είναι εν πολλοίς αποτέλεσμα της απομάκρυνσής μας από την οδό του Κυρίου και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Το Παράδειγμα της Θυσίας του Γολγοθά

Καθημερινά, με τη βοήθεια του Θεού, πρέπει να έχουμε το βλέμμα μας στραμμένο

στον Σταυρό του Γολγοθά, όπου σταυρώθηκε ο Χριστός. Οφείλουμε να μιμούμαστε το παράδειγμα της θυσίας Του όσο μπορούμε, αφήνοντας την αγάπη Του να πλημμυρίζει τη ζωή μας με γαλήνη, ηρεμία, ταπείνωση, ευγένεια, καλοσύνη και συνεχή διακονία προς τον πλησίον.

Αυτό ακριβώς πράττουν με πολλή αγάπη ξεχωριστές ευσεβείς οικογένειες, οι οποίες βοηθούν και στηρίζουν άπορα και ορφανά παιδιά, έστω κι αν εκείνα βρίσκονται γεωγραφικά μακριά τους, σε χώρες όπου οι λαοί υποφέρουν από τη μάστιγα της πείνας.

Η άδολη αγάπη και η φιλανθρωπία μας αποτελούν την ελπίδα μας για έναν καλύτερο κόσμο· πιο δίκαιο, πιο όμορφο, γεμάτο καλοσύνη και ειρήνη, χωρίς πολέμους, πρόσφυγες και μετανάστες. Ταυτόχρονα, αποτελούν το έναυσμα για την προστασία του περιβάλλοντος, με τον περιορισμό της μόλυνσης και της καταστροφής του φυσικού πλούτου του πλανήτη μας.

Ιστορική αναφορά στην καθιέρωση της εορτής της Υψώσεως του Σταυρού

Η Ύψωσις του Τιμίου Σταυρού είναι μία σταθερή θρησκευτική εορτή που έχει καθοριστεί να εορτάζεται στις 14 Σεπτεμβρίου από την Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία. Η Ύψωσις του Τιμίου Σταυρού τιμάται τόσο από την Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία όσο και από την Καθολική Εκκλησία.

Σύμφωνα με τους συναξαριστές, η εορτή καθιερώθηκε για την πρώτη Ύψωση του Τιμίου Σταυρού που έγινε στις 14 Σεπτεμβρίου το 335 μ.Χ., ενώ κάποιοι άλλοι συναξαριστές τονίζουν ότι η εορτή αυτή γίνεται για τη δεύτερη Ύψωση του Τιμίου Σταυρού, δηλαδή για την Ύψωση του 629 μ.Χ.

Ονομαστική Εορτή: Την ημέρα της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού γιορτάζουν τα ονόματα: Θεοκλής, Θεοκλέας, Θεόκλεια, Σταύρος, Σταύρακας, Σταυράκιος, Σταυρής, Σταυριανός, Σταυράκης, Σταυρούλα, Σταυριανή, Σταυρίνα, Σταυρία.

Η πρώτη Ύψωσις του Τιμίου Σταυρού

1. Η επίσκεψη της Αγίας Ελένης στους Αγίους Τόπους

Η Αγία Ελένη το 326 μ.Χ. επισκέφτηκε την πόλη της Ιερουσαλήμ για να ασπαστεί και να προσκυνήσει τους Αγίους Τόπους, με σκοπό να ευχαριστήσει τον Θεό για τις μεγάλες επιτυχίες του υιού της, Μεγάλου Κωνσταντίνου. Όμως ο Θεός ζήλος έκανε την Αγία Ελένη να αρχίσει βαθιές έρευνες για την ανεύρεση του Τιμίου Σταυρού.

2. Το θαύμα στον Γολγοθά και η εύρεση του Σταυρού

Στον Γολγοθά υπήρχε ένας ναός αφιερωμένος στη θεά Αφροδίτη, τον οποίον η Αγία Ελένη γκρέμισε ως ειδωλολατρικό και άρχισε τις ανασκαφές. Τότε βρέθηκαν τρεις σταυροί, αλλά δεν γνώριζαν ποιος σταυρός ήταν του Κυρίου.

Τότε ο Μακάριος Α΄, ο Πατριάρχης των Ιεροσολύμων, άρχισε δέηση μαζί με άλλους πρεσβύτερους. Αφού τελείωσε η δέηση, ακούμπησαν τους τρεις σταυρούς στο σώμα μιας νεκρής γυναίκας. Τη στιγμή που ακούμπησε τον τρίτο σταυρό, η γυναίκα αναστήθηκε αμέσως. Αυτή η είδηση διαδόθηκε γρήγορα σε όλη την Ιερουσαλήμ και πλήθη Χριστιανών έτρεξαν για να ασπαστούν και να προσκυνήσουν τον Τίμιο Σταυρό.

3. Η Ύψωση στον Ναό της Αναστάσεως (335 μ.Χ.)

Επειδή όμως συνέβησαν πολλά ατυχήματα κατά τον συνωστισμό, οι φύλακες ύψωσαν τον Τίμιο Σταυρό στις 14 Σεπτεμβρίου το 335 μ.Χ. μέσα στον Ιερό Ναό της Αναστάσεως σε ψηλό μέρος, για να μπορέσουν να τον δουν και να τον προσκυνήσουν όλοι οι πιστοί.

Επίσης, μερικοί συναξαριστές συνδέουν την ημέρα αυτή και με την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού που έγινε στην Κωνσταντινούπολη το 628 μ.Χ. από τον αυτοκράτορα Ηράκλειο, ο οποίος ανέκτησε τον Τίμιο Σταυρό από τους Πέρσες.

Η δεύτερη Ύψωσις του Τιμίου Σταυρού

1. Η αρπαγή του Τιμίου Σταυρού από τους Πέρσες

Ιστορικό πλαίσιο: Οι Πέρσες υπήρξαν οι πρόγονοι των σημερινών Ιρανών. Την επέκτασή τους προς την Ευρώπη είχε σταματήσει παλαιότερα η ιστορική μάχη και η θυσία των Τριακοσίων του Λεωνίδα στις Θερμοπύλες με το διαχρονικό «Μολών Λαβέ», το οποίο επανέλαβαν οι Έλληνες Ήρωες στην Άλωση της Κωνσταντινούπολης, στην Ελληνική Επανάσταση του 1821 και στον Απελευθερωτικό Αγώνα της Κύπρου, με κορυφαίο τον Γρηγόρη Αυξεντίου.

Όταν οι Πέρσες κατέκτησαν την Πόλη της Παλαιστίνης το 614 μ.Χ., έκαψαν και κατέστρεψαν τις αγιογραφίες και τα ιερά προσκυνήματα των εκκλησιών. Πήραν μαζί τους ως πολεμικό λάφυρο τον Τίμιο Σταυρό, επειδή τον θεωρούσαν ως «μαγικό» λόγω των θαυμαστών γεγονότων που τον συνόδευσαν.

2. Η θριαμβευτική επιστροφή και ο τεμαχισμός του Τιμίου Ξύλου

Ύστερα από την πανηγυρική νίκη του αυτοκράτορα Ηρακλείου εναντίον των Πέρσων, το ιερό σύμβολο του Χριστιανισμού μεταφέρθηκε πίσω. Υψώθηκε ξανά σε ψηλό μέρος στις 14 Σεπτεμβρίου το 629 μ.Χ. στην Κωνσταντινούπολη και ύστερα μεταφέρθηκε στα Ιεροσόλυμα.

Ύμνοι και Έθιμα για την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού

Απολυτίκιον (Ήχος α')

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καὶ τὸ σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Κοντάκιον (Ήχος δ' – Αὐτόμελον)

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ σου καινῇ πολιτεία, τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι, Χριστὲ ὁ Θεός· εὐφρανὼν ἐν τῇ δυνάμει σου τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς κατὰ τῶν πολεμίων· τὴν συμμαχίαν ἔχουσιν τὴν σὴν, ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Κάθισμα (Ήχος α' – Τοῦ λίθου σφραγισθέντος)

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνοῦμεν Φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων· Παράδεισον ἡνέωξας Σωτήρ, τῷ πίστει προσελθόντι σοι Ληστῇ· καὶ τρυφῆς κατηξιώθης, ὁμολογῶν σοι· Μνήσθητί μου Κύριε. Δέξαι ὥσπερ ἐκεῖνον καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας· Ἠμάρτομεν πάντες, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς. (Δίς)

Ἔτερον Κάθισμα (Ήχος πλ. β')

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστὲ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθη τοῦ θανάτου Κύριε· ὃν γὰρ κατέπιε πόθῳ Ἄδης, ἀπήμεσε τρόμῳ· ἔδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου Ἄγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε, Υἱὲ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς. (Δίς)

Ἔτερον Κάθισμα (Ήχος πλ. δ' – Τὸ προσταχθὲν)

Προδιετύπου μυστικῶς πάλαι τῷ χρόνῳ, ὁ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, Σταυροῦ τὸν τύπον, ὡς τὰς χεῖρας ἐξέτεινε σταυροφανῶς Σωτήρ μου· καὶ ἔστη ὁ ἥλιος ἕως ἐχθροὺς ἀνεῖλεν, ἀνθισταμένους σοι τῷ Θεῷ· νῦν δὲ οὗτος ἐσκότισται, ἐπὶ Σταυροῦ σε ὀρώων, θανάτου κράτος λύοντα, καὶ τὸν Ἄδην σκυλεύοντα.

Ἅτερον Κάθισμα (Ἦχος πλ. δ' – Τὸ προσταχθὲν)

Ἐν Παραδείσῳ με τὸ πρὶν, ξύλον ἐγύμνωσεν, οὐπὲρ τῇ γεύσει, ὁ ἐχθρὸς εἰσφέρει νέκρωσιν· τοῦ Σταυροῦ δὲ τὸ ξύλον, τῆς ζωῆς τὸ ἔνδυμα ἀνθρώποις φέρον, ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς· ὃν ὁρῶντες ὑψούμενον, Θεῷ ἐν πίστει λαοί, συμφώνως ἀνακράξωμεν· Πλήρης δόξης ὁ οἶκός σου. (Δίς)

Ὁ Οἶκος

Ὁ μετὰ τρίτον οὐρανὸν ἀρθεὶς ἐν Παραδείσῳ, καὶ ῥήματα τὰ ἄρρητα καὶ θεῖα, ἃ οὐκ ἐξὸν γλώσσαις λαλεῖν, τὶ τοῖς Γαλάταις γράφει, ὡς ἐρασταὶ τῶν Γραφῶν, ἀνέγνωτε καὶ ἔγνωτε. Ἐμοί, φησί, καυχᾶσθαι μὴ γένοιτο, πλὴν εἰ μὴ ἐν μόνῳ τῷ Σταυρῷ τῷ τοῦ Κυρίου, ἐν ᾧ παθὼν, ἔκτεινε τὰ πάθη. Αὐτὸν οὖν καὶ ἡμεῖς βεβαίως κρατῶμεν τοῦ Κυρίου τὸν Σταυρὸν καύχημα πάντες· ἔστι γὰρ σωτήριον ἡμῖν τοῦτο τὸ ξύλον, ὅπλον εἰρήνης ἀήττητον τρόπαιον.

Ἔθιμα γιὰ τὴν εορτὴ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Ο Βασιλικός: Στὴν Ὑψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ συνηθίζεται νὰ μοιράζεται στὶς ἐκκλησίες βασιλικός. Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ἡ Ἀγία Ελένη οδηγήθηκε τυχαία σὲ ἓνα μέρος γεμάτο ἀρωματικὸ βασιλικό. Ὄταν τὸν μύρισε, αἰσθάνθηκε ὅτι ἐκεῖ βρισκόταν θαμμένος ὁ Τίμιος Σταυρός καὶ διέταξε ἀνασκαφές, φέρνοντας στο φῶς τὸ ἱερό σύμβολο. Οἱ γυναῖκες παίρνουν τὸν βασιλικὸ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ τὸν χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ «σταυρώσουν» τὸ νέο προζύμι τῆς χρονιάς.

Ο Ἀγιασμός καὶ τὸ Προζύμι: Ο ἀγιασμός τῆς ἡμέρας χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς πιστοὺς γιὰ τὴν εὐλογία τοῦ σπιτιοῦ ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν παρασκευὴ τοῦ ετήσιου προζυμίου, τὸ ὁποῖο κατὰ παράδοσιν διατηρεῖται ἀναλλοίωτο χωρὶς νὰ μυχλιάζει.

Οἱ Ναυτικοί: Οἱ ναυτικοὶ συνηθίζουν νὰ δένουν τὰ καράβια τοὺς καὶ νὰ ἀποφεύγουν τὰ ταξίδια αὐτὴ τὴν ἡμέρα, ἀκολουθώντας τὴ λαϊκὴ παροιμία: «Τοῦ Σταυροῦ, σταύρωνε καὶ δένε».

Ἡ Εὐλογία τῶν Ἀγροτῶν: Οἱ αγρότες ἔφερναν στὴν ἐκκλησία ἓνα μείγμα ἀπὸ τὰ δημητριακὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ σπείρουν, ὥστε νὰ λάβουν τὴν εὐλογία τοῦ ἱερέα: «Βλαστήσαι τὴν γῆν, καὶ δούναί σπέρμα τὸ σπείροντι, καὶ ἄρτον εἰς βρώσιν».